

ВЕНЕТА РАЙКОВА

ВЕНДЕТА

enthusiaст

Венета Райкова
ВЕНДЕТА

© Венета Райкова, автор, 2017

© Яна Аргиропулос, художник на корицата, 2017

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017

Enthusiast – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-251-9

ВЕНЕТА РАЙКОВА

ВЕНДЕТА

enthusiast
София, 2017

*Събитията и героите в тази книга са художествена
измислица и всяка прилика с действителни лица
е случайна. В романа обаче има и истории,
които са разказани достоверно.*

ПОСВЕЩАВАМ ТАЗИ КНИГА
НА СЕБЕ СИ,
ЗА ДА ПРОУМЕЯ НАЙ-НАКРАЯ,
ЧЕ НЕ МОГА ДА ПРОМЕНЯ
ТЕЧЕНИЕТО НА РЕКАТА!
КАРМА!
ИЛИ ВСЪЩНОСТ МОГА –
КАТО ПРОМЕНЯ МИСЛИТЕ
И ДЕЙСТВИЯТА СИ!

ПЪРВА ЧАСТ

1.

– Донеси ми един коктейл до басейна! – викна към прислугата Виктория, без да има някого конкретно предвид. Не знаеше имената им. За нея бяха като невидими, персонал, който да обслужва капризите ѝ.

– Да, госпожо! Какъв да бъде, „Манхатън“ ли? – старата икономка на лятната морска резиденция веднага се отзова на заповедите.

– Що за въпрос?! Разбира се! Знаеш, че следобед винаги пия „Манхатън“ – троснато процеди през зъби красивата слаба жена по бански.

Икономката наведе глава и тръгна безропотно към вътрешността на огромната къща. А Виктория застана до ръба на басейна и се загледа в морето. Нищо не закриваше гледката ѝ към безкрая. Виждаше морето чак до там, където то се сливаше с небето. Къщата беше на самия морски бряг. Отне им повече време, отколкото бяха предвидили, за да я построят, но си струваше да почакаат. Сега разполагаха с лятна къща близо – близо до някогашната правителствена резиденция „Евксиноград“ до Варна. Затова с мъжа ѝ я наричаха тяхната лятна резиденция.

Съпругът на Виктория беше най-известният и влиятелен телевизионен продуцент в България. Имаше предавания и сериали в двете големи телевизии и всички се съобразяваха с него. Освен власт, Найден имаше и купища пари, милиони в български и чуждестранни банки. А след властта и парите закономерно дойдоха и любовниците. Телевизионни водещи, манекенки, студентки, секретарки, актриси, асистентки и купища още неизвестни девойки, напирасци за телевизионна слава. Найден беше грозничък, нисък и дебел, но това не пре-

чеше на никоя от тях, след като чуеше името му, да му направи една свирка в тоалетната на някое от хитовите заведения, които той посещаваше редовно. Момичетата бяха амбициозни и преследваха мечтата си за слава, която той можеше да им осигури.

Икономката донесе високата стъклена чаша с коктейла от вермут и уиски и го остави на стъклената масичка до басейна. От звука на допира на чашата до стъклото Виктория се стресна и се обърна рязко.

– Бъди по-внимателна, много си недодялана! – скара ѝ се веднага тя.

– Извинете, госпожо.

– Точно пет коктейлни черешки ли сложи, както е по рецептата? – Виктория държеше питието ѝ да се приготвя както е по оригиналната рецепта, измислена от майката на Уинстън Чърчил – лейди Рандолф Чърчил. Така поне беше чела и си мислеше, че напитката ѝ дава някаква аристократична тежест, от която беше решила, че има нужда.

– Да, госпожо. Нещо друго ще желаете ли?

– Да, донеси ми плажната кърпа и един халат.

– Да, госпожо – жената забърза през градината към къщата.

Виктория въздъхна нервно, събра дългата си руса коса на кок и влезе в страхотния басейн инфинити.

Не знаеше друга къща в България в момента да притежава подобен басейн. Създаваше илюзията, че е безкраен, оставяше всички с впечатлението, че продължава чак до хоризонта и че се излива направо в морето. С Найден за първи път видяха такъв басейн по време на почивката на Бали преди няколко години и веднага решиха, че задължително трябва да имат такъв. Оказа се, че е изключително сложна и скъпа задача. Но не се отказаха. С много връзки купиха специално място, на което да построят морската си къща. Нужно беше да е на брега на морето, за да се постигне изцяло инфинити ефектът – усещането за безкрайност...

Сега всички им завиждаха и те бяха доволни – всички усилия по строежа си струваха! Басейнът беше толкова внушителен и красив, че нямаше човек от гостите, които канеха за уикендите, който да не поиска да прекара цял ден в него! Слава богу, че днес беше работен ден, помисли си Виктория, и нямаше никакви гости. Така щеше да може да се наслаждава сама на спокойствието, тишината и топлата вода на басейна. Докато плуваше, имаше чувството, че се намира в открито море. А понякога я обземаше блаженото чувство, че плува в небето. Това беше то да имаш собствен инфинити басейн – истински воден разкош!

Спокойствието ѝ обаче беше нарушено от старата икономка. Тя мина по пътеката през зелената градина и застана права до един от шезлонгите до басейна. След като не чу Виктория да ѝ дава някакви нови нареждания, остави кърпата и халата на един от плажните столове и тръгна обратно към къщата. Младата жена я изчака да се скрие от погледа ѝ и тогава излезе от басейна. Облече халата, колкото да попие водата от тялото си. Опъна меката раирана кърпа на единия шезлонг под огромния бял чадър, съблече халата, разпусна косата си и се излегна. На масичката до нея стоеше коктейлът „Манхатън“ с пет черешки и един кожен тефтер. Тефтера го беше донесла самата тя по-рано, но още не беше дошло времето за него.

Взе внимателно охладената стъклена коктейлна чаша и отпи малка глътка от своя „Манхатън“. После върна чашата обратно на масата. Загледа се през басейна към морето. Видя леките бели пухкави облачета и чайките, които се рееха в далечината. И се наслади на перфектния миг от идеалния си живот.

Стоп!!!

Все едно автомобил заби рязко гумите си в асфалта след бясно натисната спиратка. Стоп!!!

Нищо в живота на Виктория не беше идеално! Не! Не! Не!
Но това беше тайна...

Никой не трябваше да разбира. В нейния свят – света на известите и богатите – никой не се оплакваше, никой не страдеше. И тя нямаше право да споделя пред никого какво изпитва и какво чувства. Дори нямаше право да си помисли, че не е щастлива! Тази игра имаше правила и тя трябваше да я играе! Иначе щеше да я замени следващата госпожа Найденова! И в леглото, и на приемите на съпруга ѝ. Беше сигурна, че има цял списък с чакащи.

Виктория плъзна поглед по перфектното си тяло. Скапваше се от диети и всекидневни тренировки, но си струваше усилията – изглеждаше умопомрачително за възрастта си! Дааа... трийсет и пет години... да си дойдем на думата! Трийсет и пет години в средите, в които се движеше тя, си беше направо пенсионна възраст! А дори още не беше родила дете на мъжа си... Много минуси беше натрупала. А да си съпруга на най-известния телевизионен продуцент в България, беше трудно дори за амбициозна жена като нея. Но тя все още успяваше да задържи позициите си. Засега...

Виктория отново отпи от коктейла си и погледна към кожата на тефтера. Трябваше да реши къде да го скрие по-късно...

Икономката отново заситни откъм къщата. Носеше в ръката си звънящия ѝ телефон. Подаде ѝ го безмълвно и тръгна обратно с наведена глава. Виктория видя, че на дисплея се изписва името на съпруга ѝ, и отегчено каза:

- Ало.
- Защо не вдигаш? Откога звъня? – избоботи нервно Найденова.
- Не съм чула... какво е толкова спешно?
- Ще имаме важни гости за уикенда. Къщата да е в идеално състояние! Да не се излагаме пред хората!
- Тя винаги е в идеално състояние, не се притеснявай. Кой толкова важен ще идва?
- Шефът на телевизията! Чужденецът!
- Аха, а с жена си или с някоя от любовниците си?

– Е, как да го питам? Ти луда ли си? С която дойде, с нея ще се занимаваш и това е. Какво си заразпитвала? – изнерви се Найден.

– Питам, за да знам какви други гости да поканя, да не стане неловко, ако е с любовница, а в къщата ни е някоя от приятелките на жена му.

– Аз казал ли съм ти да каниш и други гости? Не помня да съм ти давал подобни инструкции! Колко пъти да ти напомням да ме слушаш внимателно и да правиш само каквото ти кажа! Изморяваш ме, Виктория! Стегни се!

– Да, добре...

– Значи ще дойдем още в петък. Ти пригответи всичко. Прислугата да е с новите униформи! Не искам издънки! Ще обсъждаме бюджета на новото риалити. Трябва на всяка цена да го взема да го правя аз, а не онзи пишман продуцент! Разбираш ли колко е важно?

– Да.

– Това е сделка, от която чисто ще спечеля милион! Разбираш ли колко сериозен съм, когато говорим за един милион! Един милион, който ще влезе директно в банковата ми сметка?! Няма да оставя да ми се изплъзнат парите като последния път.

– Е, то не може всички проекти ти да ги правиш. Нали трябва и другите продуценти да вършат нещо... – опита се да успокои гневния си съпруг Виктория.

– Никаква подкрепа нямам, ей! Ти жена ли си ми, или какво?! Ще правиш и ти свирки под масата на гостите ми, ако се наложи, като жената на оня продуцент! Знаеш историята, нали?

– Цяла София я знае, остава аз да не я знам. Ама не си го и помисляй да поискаш същото от мен. Това е такова унижение! Насред обяд в ресторанта да коленичи под масата, защото е важно бизнесът на мъжа ѝ да върви.

– Ама прочете информацията във вестниците, че двамата имат по двайсет милиона на лични сметки в банката, а?! Про-

чете, нали?! Когато разсекретиха информацията от фалирала-та банка, видя, че имат по дваайсет милиона – и той, и тя!!!

– Ама не ги ли изгубиха, като фалира банката? Откъдето дошло, там и отишло...

– Ей, как ме ядоса, бе! Не забравяй, че и аз съм в този бизнес! Все ще намериш как да ми развалиш настроението! Аз ѝ се обаждам да ѝ кажа, че всичко трябва да е на ниво за уикенда, а тя пак намира начин да ме вбеси! Ей, каква жена, бе! Затварям. Ако имаш някакви въпроси, обади се на асистентката ми, ще съм много зает в офиса днес.

И връзката прекъсна.

Виктория отпи нервно от коктейла си. Беше ѝ ясно, че в София сега мъжът ѝ ще извика асистентката си, ще заключи вратата на кабинета си и ще ѝ го подаде в устата. Малкия си тънък член. Така успокояваше нервите си Найден...

А все си повтаряше, че не трябва да му дава поводи да се изнервя. Искаше да е мила и грижовна, за да не я замени с някоя по-мила и по-грижовна, но колкото и да се стараше, напоследък се получаваше точно обратното. Затова и беше дошла за няколко дни сама на морето. Да помисли какво да прави и как да обърне положението в своя полза.

Протегна финото си краче, за да се полюбува на перления блясък на кораловия лак на педикюра си. Една тъмносиня пеперуда кацна в тревата близо до десния ѝ крак. Виктория се загледа в нея. Малка и съвършена. Пеперудата потрепваше леко с крилцата си, а в средата им имаше жълти точки. Като малки слънца. Виктория погледна към слънцето през огледалните си слънчеви очила на „Диор“ за 1400 лева с 18-каратово злато в рамките и си напомни, че трябва да си купи други. Постоянно излизаха нови модели и тя винаги следеше да е в крак с актуалните модели очила, дрехи и обувки. Найден понякога ѝ вдигаше скандали колко пари харчи за парцали, както се изразяваше, но тя знаеше, че я гледа с одобрение, когато вечер на поредния коктейл впечатляваше с визията си бизнес

партньорите му. А на нея ѝ беше важно неговото одобрение. Искаше ѝ се той да се гордее с нея, както тя с неговите постижения. Само че тя нямаше с какво друго да се похвали, освен че изглеждаше великолепно...

Наскоро беше прочела в едно списание определението „съпруга трофей“. Отнасяше се за жените, които не работят, а прекарват деня си в поддържане на външния си вид, за да могат вечер да блеснат до съпрузите си милионери. Отначало ѝ се стори много забавно и престижно – съпруга трофей! Обаче после съзря някаква обида и реши, че определението е измислено от някоя дебела и мустаката редакторка в женското списание за отмъщение към жените, с които не можеше да се сравнява, защото никога нямаше да изглежда като въпросните жени трофеи. Виктория може и да ходеше всеки ден на фитнес, но после задължително отиваше и до офиса на Найден, където прекарваше остатъка от деня. Не че имаше кой знае каква работа да върши, но си беше измислила длъжност „Главен асистент“ и така следеше изкъсо да не се навъртат златотърсачки около мъжа ѝ. Беше се настанила в съседния на неговия кабинет и държеше постоянно вратата си отворена, за да вижда кой влиза и колко време прекарва при съпруга ѝ. Държеше да е наясно с всички телевизионни проекти, в които участваше фирмата на мъжа ѝ, и често се опитваше да му дава съвети. Понякога той се вслушваше в тях и на нея ѝ ставаше много приятно. Мислеше си, че има някаква ръководна роля в бизнеса, но наскоро разбра, че щом няма дялове от фирмата, значи няма нищо.

От това ѝ стана нервно и неприятно. Най-вече заради начина, по който го разбра. Приятелката ѝ Симона тръгна да се развежда и разбра, че остава без нищо. Съпругът ѝ беше написал всички апартаменти и коли като собственост на фирмата и при развода тя нямаше право да получи половината от тях, нищо че бяха купувани по време на брака. Съкрушена от лошата новина, тя побърза да се оплаче на приятелката си и

така и Виктория разбра, че няма нищо. Провери документите и видя, че и Найден беше записал всичко на фирмата си. Въздушните кули, които си беше строила, че дори и да се разведат, тя ще му вземе половината от всичко, се срутиха.

И идеалният ѝ свят започна да се руши...

Но не биваше да се оплаква пред никой, нито да споделя страховете си, че може по всяко време да бъде заменена от съпруга номер три, защото преди Виктория, Найден имаше друга съпруга. Разведе се набързо с нея, след като двамата се запознаха в един нощен бар преди десет години.

Реша да се поразсее от лошите мисли и да се обади на приятелката си Симона, за да разбере какво се случва в София в нейно отсъствие.

– Алооо, здрасти, миличка, как си? – провлачи небрежно.

– Ауу, Вики, добре че ми се обаждаш!

– Защо, какво става?

– Ще се мре!

– Защо???

– Започвам работа! – изпъшка отчаяно Симона.

– А, това ли било! Изплаши ме, бе!

– Е, как! Това ако не е лоша новина! Никога не съм работила през живота си! На осемнайсет години се омъжих и цял живот тоя дървар ме е издържал, ама сега нали се развеждам...

– Да, много кофти...

– Умирам от срам, направо не мога да ти кажа къде започвам...

– Кажи де...

– Офф, на много места търсих работа, знаеш, питах много приятелки и единственото, което си уредих, е да продавам бельо в един магазин.

– Е, не е чак толкова зле. Дори ми звучи добре.

– Да, бе! Ако ме види някой познат, направо ще умра, казвам ти! До вчера съпруга на милионер, днес продавачка!

– На всеки може да му се случи да остане без пари...

– Никога не съм си представяла, че ще се наложи да работя, винаги съм си живяла живота като принцеса.

– Ще се справиш.

– На всичкото отгоре тоя простак не ми дава децата. Каза, че нямам възможност да ги гледам и ще останат при него и любовницата му.

– Дааа, новините при теб наистина са лоши...

– Не знам какво ми дойде до главата и откъде.

– Ще се справиш. А я ми кажи – нещо за моичкия да си чула? Че аз нали съм на морето и не знам какви ги върши в София без мен.

– Не, нищо не съм чула, ама аз нали сега нямам пари да излизам и никъде не съм ходила, никого не съм виждала. То като се разбра, че се развеждам, и целият ни приятелски кръг се отдръпна от мен, за да останат близки с бившия.

– Така тъкмо ще си прецениш близките хора.

– Права си. Да взема да дойда през уикенда при теб на морето?

– Няма как да стане сега, миличка. Найден се обади, че ще води важен шеф и ще говорят по работа, не иска гости и купони, много съжалявам.

– Няма проблем, друг път ще дойда.

– Да, хайде, обаждай се, като можеш.

– Доскоро, Вики.

Виктория си отдъхна – нищо не се чуваше за любовници на Найден, значи не е забърсал някоя, докато я нямаше. Беше рисковано да го оставя сам дори за ден-два.

Отпи спокойно от френската минерална вода „Перие“, стана бавно от шезлонга и се протегна. После събра дългата си руса коса на опашка. Виктория беше изключително красива жена – висока сто седемдесет и четири сантиметра, тежеше около петдесет и пет килограма, с дълги крака и гъвкава фигура.

Замисли се дали да не си направи татуировка – знака за инфинити – приличащ на легнала осмица. Имаше такъв знак

на дъното на басейна им и докато го наблюдаваше, Виктория си представяше, че такава татуировка ще стои много добре на глезена ѝ или на тила ѝ. Знаеше, че Найден мрази жени с татуировки. Били му като жигосани, като белязани животни, както многократно ѝ беше казал, когато тя подхващаше темата. Но пък трябваше ли да прави само каквото той харесва, или беше време да му се опълчи и да прави каквото си реши?!

По същото време в София, в най-голямото тату студио, една от най-известните телевизионни водещи Михаела, която близките ѝ наричаха Мики, си правеше поредната татуировка. Не ѝ пукаше, че в договора ѝ с продуцента пишеше, че няма право да променя нищо във външния си вид без разрешението му. Найден не можеше да види, че рисуват китайски символи близо до пъпа ѝ. Нямаше намерение да му позволи да я вижда гола и да си ляга с него, въпреки многократните му опити да я вкара в леглото си. Да, беше ѝ продуцент, но не управляваше личния ѝ живот и тя го държеше далече от спалнята си. Не смесваше работата с удоволствията.

Днес ѝ беше важно да бележи тялото си, така както последното ѝ гадже беляза душата ѝ! Разбра, че ѝ изневерява с една треторазрядна актриса, която освен роднините ѝ никой друг не беше гледал никъде! Изобщо нямаше славата и парите на Мики, но тъпото копеле я беше предпочело пред нея... Щеше да си го получи някой ден, щеше да му отмъсти за избора! Още не беше решила как, но имаше време за всичко! На първо място беше новата татуировка, после щеше да отиде в офиса и да се хвърли с всички сили в работните си задачи, за да компенсира празното легло с много работа и висок рейтинг! Чувстваше се самотна и единственото, което ѝ хрумна, беше веднага след като момчето с иглата приключи „бродирането“ върху кожата ѝ, да се метне на мерцедеса си и да отиде в телевизията.

„Времето изтича, докато се борим с лъжите, с които залъгваме сами себе си“, мислеше си малко по-късно Мики, докато

шофираше по софийските улици към сградата на най-гледаната телевизия. Лъжеше себе си, че е щастлива, затрупвайки се с много работа и ангажименти. Лесно намери къде да паркира и се запъти с важна походка към студиото. Вътре намери целия екип плюс операторите.

– Какво става? – попита изненадано.

– Правим репетиция – осведоми я асистентката ѝ.

– Аз защо не знам?!

– Не е задължително присъствието ти, затова не ти се обадох.

– Е как така!?

– Режисьорът реши преди малко да прави нова разкадровка и затова събра операторите, а аз те замествам на стола.

– Хмм... винаги ме уведомявай какво се случва в студиото ми! – кресна Мики на асистентката си.

– Ама нали ми каза да не те безпокоя, ако не е важно? Реших, че не е важна тази репетиция с техническия екип.

– Добре, добре... – опита се да диша и издиша бавно Мики, нямаше нужда да си го изкарва на горкото момиче. – Отиди ми донеси таблицата на топ десет на предаванията за седмицата и отделно рейтингите на всички предавания да направя анализ.

– В стаята ти е, на бюрото.

– Ако исках сама да си го взема, щях да съм го направила вече! За нищо не те бива!

– Ама аз помислих, че ще си го четеш на спокойствие... – заоправдава се момичето.

– Не, ще остана в студиото, докато редят камерите и осветлението, искам да видя как ще се получи.

– Добре, веднага ти го нося.

Михаела имаше имидж на стопроцентова кучка. Водеше седмично предаване с гости, звезди от всички сфери на социалния и светския живот. Беше на трийсет и една години, с дълга руса коса и кобалтовосини очи. Студена и безкомпромисна в работата си. В личния живот никои не знаеше каква

е, защото нямаше звездни мъже край нея, които да разказват в интервютата си що за жена е. А и тя самата не коментираше нищо за себе си. Рядко даваше интервюта, и то по определена тема. Подробности от онова, което се случваше в спалнята ѝ, не разказваше никога.

Докато чакаше асистентката ѝ да донесе таблиците, се огледа около себе си. Сред познатите лица на оператори видя ново попълнение. Загледа се в него и реши, че момчето е много сладко! Невинно бебешко лице, може би около осемнайсет, или по-скоро двайсетгодишен. Сигурно беше студент и беше дошъл на обучение, но екипът ѝ не взимаше стажанти. Значи не беше студент. Михаела се усети, че мисли прекалено много какъв е и защо е тук. Това не беше в неин стил, операторите никога не бяха я интересували. Но този беше изключително рядка комбинация – малък, сладък и секси! Тя облиза хищнически устните си и усети възбудата между краката си. Искаше ѝ се да го изчука веднага!

– Ето таблиците.

– Ох, стресна ме бе, Поли! Защо се промъкваш така зад мен?! – кресна на асистентката си.

– Не исках да те стресна, донесох ги по най-бързия начин, мислех, че си ме чула, че идвам...

– Прекалено много говориш! Кое е новото зайче?

– Кой? – асистентката ѝ се заглежда неразбиращо.

– Ей там, онзи, нов ли е? – посочи с поглед Мики към операторчето.

– А, този ли? Ами откъде да го знам? Като гледам, дали са му четвърта камера, значи ще държи общия план, сигурно са го наели днес в екипа, не знам...

Михаела се подвоуми дали да каже на асистентката си да го проучи, или сама да се заеме с тази задача. Или нямаше нужда от проучване?! Ако Мики си наумеше нещо, никой не можеше да ѝ попречи да го осъществи...

По същото време, само че далече от София и недалече от Варна, близо до Евксиноград, Виктория стоеше и гледаше втренчено кожения тефтер, който самата тя беше донесла до басейна инфинити. Огледа се предпазливо наоколо и като не видя никого, го отвори, но после реши, че не е готова все още, и бързо го затвори.

Вътре в къщата старата икономка също се огледа дали има някой след нея по коридора и като се увери, че е сама, се шмугна в тясната си стаичка. По време на работа тя нямаше право да се оттегля в стаята си, защото трябваше да бъде постоянно на разположение. Но имаше нужда да остане за минута сама и да потърси спокойствие сред страниците на най-продаваната книга в света. Седна на леглото си и взе внимателно своята Библия от нощното шкафче. Отвори на любимата си страница – 740, където с големи букви беше написано: „Книга на Еклисиаста или Проповедника“. С истинско благоговение прокара бавно и внимателно ръката си през написаното. И после отгърна на следващата страница: „Глава 3“. Започна да чете наум написаното, макар и да го знаеше наизуст:

1. Всичко си има време, време има за всяка работа под небето;

2. време да се родиш, и време да умреш; време да садиш, и време да скубеш насаденото;

3. време да убиваш, и време да лекуваш; време да събираш, и време да съграждаш;

4. време да плачеш, и време да се смееш; време да тъгуваш, и време да играеш;

5. време да разхвърляш камъни, и време да събираш камъни; време да прегръщаш и време да избягваш прегръдки;

6. време да търсиш, и време да губиш; време да къташ, и време да пилееш;

7. време да раздираш, и време да съшиваш; време да мълчиш, и време да говориш;

8. време да обичаш, и време да мразиш; време за война, и време за мир.

След като прочете написаното, старата икономка получи вътрешен мир, от който имаше така голяма нужда през целия ден. Затвори Библията и я върна обратно на мястото ѝ близо до леглото, на нощното шкафче. Не се разделяше никога с нея. Където и да пътуваше, старата книга винаги беше в куфара ѝ. А тези дни Мария имаше най-силна нужда от нея.

Венета Райкова
ВЕНДЕТА

Редактор *Мария Чунчева*
Художник на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 22

ISBN 978-619-164-251-9

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшиинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРИТЕ
„ТРИУМФЪТ НА КУЧКИТЕ“, „ВЕЩИЦАТА“ И „ИНСОМНИЯ“

1. Всичко си има време, време има за всяка работа под небето;
2. време да се родиш, и време да умреш; време да садиш, и време да скубеш насаденото;
3. време да убиваш, и време да лекуваш; време да събаряш, и време да съграждаш;
4. време да плачеш, и време да се смееш; време да тъгуваш, и време да играеш;
5. време да разхвърляш камъни, и време да събираш камъни; време да прегръщаш, и време да избягваш прегръдки;
6. време да търсиш, и време да губиш; време да къташ, и време да тилееш;
7. време да раздираш, и време да съшиваш; време да мълчиш, и време да говориш;
8. време да обичаш, и време да мразиш; време за война, и време за мир.

Старата икономка чете Библията всяка вечер и тя ѝ дава сили да извърши отмъщението, което е станало смисъл на живота ѝ.

Виктория – съпруга на един от най-известните телевизионни продуценти, докарана до ръба на отчаянието, търси пътя за своето отмъщение чрез секс и пари.

Марияна – бивша топманекенка, мамена от своя съпруг, строителен бос и милионер, наема частен детектив, за да ѝ помогне в нейното отмъщение.

Михаела – една от най-рейтинговите водещи, прескача от леглото на оператора в леглото на шефа. Тя няма нужда от отмъщение, за да намери своя път към щастието.

В този роман се преплитат отмъщението, страстите, парите, рейтингът и провалите на звездите от телевизионния екран и хайлайфа у нас. Книгата ще ви държи без дъх до последната си страница, за да разберете кой ще оцелее в звездната вендета и как ще бъдат раздадени картите в новата игра!

